

ἐλαχίστη ἀμφιβολία, τὸ δὲ ὕδωρ εἶνε πανταχοῦ βαθύ.

* *

Ἐπαναληφθέντος οὗτο πολλὰκις τοῦ πειράματος, ὁ χωρικός φθάνει εἰς τὸν πόρον. Ὁ ῥακένδυτος ἐκείνος καὶ διάβροχος, καὶ τρέμων, καὶ οἰκτρὸς γέρων, ῥίπτει λαθραῖον εἰς τὴν ἄλλην ἀκτὴν βλέμμα. Οἱ φυγάδες οὓς θέλει νὰ σώσῃ μόλις τρεῖς λεύγας ἀπέχουσι, ἂν δ' ἀνεκαλύπτετο ὁ πόρος, ὁ ὄλεθρος αὐτῶν ἦτο ἄφευκτος.

— Εἰς τὸν ποταμόν!

— Ἀπόστασα πλειά.

— Τόσω τὸ καλλίτερον. Ποῦ εἶνε τὸ πέρασμα;

— Δὲν ξεύρω.

— Ἐ τὸ ποτάμι!

Ἵπακοῦει, ἐφ' ὅσον δὲ προχωρεῖ ταπεινοῦται ὅπως πείσῃ αὐτοὺς ὅτι τὸ ὕδωρ τοῦ ποταμοῦ εἶνε βαθύ· ἀλλ' ὤφθη ὁ ποῦς αὐτοῦ πατῶν ἐπὶ τοῦ βυθοῦ, καὶ οἱ οὐλάνοι ἀνακραυγάζουσι.

Τότε ὁ χωρικός ψιθυρίζει λέξεις τινάς, οὓς μόνος ἀκούει, εἶτα ἐξακολουθεῖ βαδίζων, καμπτόμενος, προχωρῶν πρὸς τὸ ὕδωρ ὅπερ δὲν ἀνέρχεται πλέον ταπεινοῦται καὶ πάλιν καὶ τὸ κύμα φθάνει μέχρι τῶν ὤμων του, στρέφεται καὶ παρατρεῖ τότε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, τοὺς διπλῶς ἐχθροὺς του.

— Ἐμπρός!

Σμικρύνεται εἰσέτι καὶ προχωρεῖ.. ὁ ποταμὸς φθάνει μέχρι τοῦ πώγωνος. Οἱ οὐλάνοι μαντεύοντες τὸν δόλον κραυγάζουσι:

— Ἐμπρός! ἔμπρός!

Προχωρεῖ ταπεινοὶ τὴν κεφαλὴν, στρέφει νὰ ἴδῃ ὀπίσω...

Οἱ οὐλάνοι γελῶσι καὶ διὰ τῆς χειρὸς δεικνύουσιν αὐτῷ νὰ προχωρήσῃ.

Τοὺς πόδας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐρείδων, δυνάμενος νὰ ζήσῃ μόνον ἂν ἀνηγειρετο, ἀποχαιρετίζει δι' ἐνὸς βλέμματος τὴν γῆν, τὸν ἥλιον, τὴν ὑπαρξιν... καὶ βυθίζεται αἰφνης εἰς τὸ ὕδωρ!

Οἱ γέλωτες παύουσι.

— Δὲν εἶνε οὐδ' αὐτοῦ ἀκόμη, λέγει ὁ διοικητῆς τῶν οὐλάνων, ἀλλ' ὁ γέρων ἐπνίγη.

Οἱ τοὺς φυγάδας καταδιώκοντες ἀπαιτηθέντες καὶ πάλιν ἐξηκολούθησαν τὴν ἀνωφελῆ πορείαν, τῶν, ἐνῶ τὸ σῶμα τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐκείνου χωρικοῦ, κυλίστα ἀδρανὲς ἐν τῷ ρεύματι, ὑπὸ μαρτυρικῆς τιμῆς αἰγίλης περιουαζόμενον. (Παράφρασις)

Ἐν τῷ λευκώματι Γερμανοῦ τινος πρεσβευτοῦ, ἐράστου τῶν αὐτογράφων μεγάλων ἀνδρῶν, ἔγραψέ ποτε ὁ Γκυζὼ τὴν ῥῆσιν ταύτην: «Ἐν τῷ μακρῷ βίῳ μου ἐδιδάχθη ὅτι ὀφείλω πλεῖστα νὰ συγχωρῶ ἀλλ' οὐδὲν νὰ λησμονῶ.» Ἵπὸ ταῦτα ἔγραψεν ὁ Θιέρσος: «Ὀλίγη λήθη οὐδαμῶς θὰ ἔβλαπτε τὴν εὐλικρινῆ συγγνώμην.» Καὶ ὁ Βίσμαρκ προσέθηκε: «Ἐγὼ δὲ ἐν τῷ βίῳ μου ἐδιδάχθη πολλὰ νὰ λησμονῶ καὶ νὰ κατορθῶν ὅπως μοὶ συγχωρῶσι πλεῖστα.»

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Μετὰ τὸν παλαιὸν βασιλέα τοῦ Πόντου, τὸν Μιθριδάτην, ὡς πολυγλωσσότατος τῶν ἀνθρώπων φημίζεται ὁ ἐν ἔτει 1849 ἀποθάνων καρδινάλιος Μετσοφάντη, ὅστις λέγεται ὅτι ὠμίλει 58 γλώσσας. Ἄλλος Μετσοφάντη, θῆλυς, ἦν ἡ πέρυσιν ἐν Βάδεν παρὰ τὴν Βιέννην θανοῦσα Καμίλλη Ρουσίκα Ὀστοίτς, ἣτις ἐπίστατο μὲν 15 γλώσσας μόνον, ἀλλ' ἐπίστατο πάσας κατὰ βάθος. Αἱ γλωσσικαὶ γνώσεις ταύτης ἦσαν πολλῶ ἀνώτεροι τῶν τοῦ Μετσοφάντη, ὅστις ἀτελέστατα μὲν ἐγίνωσκε καὶ οὐχὶ ἀπαιστώως ὠμίλει τὰς πλείστας τῶν γλωσσῶν, οὐδεμίαν δὲ μελέτην γλωσσικὴν ἔγραψεν. Ἄλλ' ἡ Ρουσίκα Ὀστοίτς ἐγίνωσκε μὲν ἄριστα τὴν Γερμανικὴν, τὴν Γαλλικὴν, τὴν Ἰσπανικὴν, τὴν Ἀγγλικὴν, τὴν Ἰταλικὴν, τὴν Οὐγκρικὴν, τὴν Κροατικὴν, καὶ τὰς κυριωτάτας τῶν σλαβικῶν γλωσσῶν καὶ διαλέκτων, καὶ πλην τούτων τὴν περσικὴν, τὴν τουρκικὴν καὶ τὴν ἀραβικὴν, ἐδημοσίευσεν δὲ καὶ ἔργα πολλοῦ λόγου ἄξια περὶ τῶν τριῶν τελευταίων ἀνατολικῶν γλωσσῶν. Ἐν ἔτει 1879 ἐξέδωκε μέγα τουρκογερμανικὸν λεξικόν, κατέλιπε δὲ ἡμιτελὲς τὸ συμπλήρωμα τούτου, τὸ γερμανοτουρκικὸν λεξικόν. Διὰ τὰς ἐπιστημονικὰς αὐτῆς μελέτας ἐτίμησαν τὴν ἀσιανολόγον πολλὰ κυβερνήσεις, ἀπονεύμασι αὐτῆ παράσημα καὶ μετάλλια.

Ἐν Οὐγγαρία διωργανώθη ὑπὸ τοῦ Σαμουήλ Τελέκου ταξείδιον πρὸς ἐξερεύνησιν τῶν χωρῶν τῆς κεντρικῆς Ἀφρικῆς. Τούτου μετέχουσιν ἑκατὸν καλῶς ὀπλισμένοι ἄνδρες, ἐν οἷς καὶ εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ Αὐστριακοῦ ναυτικοῦ. Τὸ ταξείδιον δὲν θὰ περιορισθῆ εἰς μόνην τὴν ἐπιστημονικὴν ἐξερεύνησιν, ἀλλ' ἐπιζητεῖται δι' αὐτοῦ καὶ ἡ μελέτη τῶν καταλληλοτάτων τρόπων πρὸς προαγωγὴν τῶν συμφερόντων τοῦ Αὐστριακοῦ ἐμπορίου ἐν Ἀφρικῇ.

Ἡ ἔκθεσις τοῦ μηχανικοῦ Ρουσσώ, εἰς ὃν ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἀνέθηκε τὴν ἐντολήν νὰ ἐξετάσῃ τὰ πρὸς τομὴν τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Πανάμας ἔργα, ὅπως ἀποφασίσῃ ἂν πρέπει νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν ἑταιρίαν τὴν ἔκδοσιν μετοχῶν μέχρις ἑξακοσίων ἑκατομμυρίων δραχμῶν, ἀναρεῖ διαρρήδην τὰς διαβεβαιώσεις τῆς ἑταιρίας περὶ εὐκολίας τῶν τεχνικῶν ἔργων, ὑπολογίζει ὅτι ἀπαιτοῦνται μέγιστοι δαπάναι καὶ χρόνος μακρότερος πρὸς συντέλειαν τοῦ ἔργου. Ἐν γένει δ' ἡ ἔκθεσις τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως εἶνε δυσμενὴς πρὸς τὴν ἑταιρίαν τῆς τομῆς. Τούτου ἕνεκα τὸ ὑπουργεῖον τῶν δημοσίων ἔργων προσεκάλεσε τὴν ἑταιρίαν νὰ ὑποβάλῃ αὐτῷ τὰς ἐκθέσεις καὶ τὰ ὑπομνήματα τῶν ἰδίων αὐτῆς μηχανικῶν.

Ἡ μήτηρ τῆς μικρᾶς Διλής κακολογεῖ συνηθέστατα τὴν φίλην τῆς κ. Μ. Μίαν ἡμέραν ἐλθούσης τῆς φίλης πρὸς ἐπίσκεψιν, τὴν πλησιάζει ἡ Διλή καὶ τῆς λέγει: «Κυρία, ἀνοίξῃ σὲ παρακαλῶ τὸ στόμα σου.— Διὰ τί, παιδί μου;— Ἦθελα νὰ ἰδῶ, ἂν λέγει ἀλήθειαν ἡ μαμμά.— Τί λέγει ἡ μαμμά;— Νά, λέγει πῶς δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου, χωρὶς νὰ εἴπῃς ἀνοησίαν.»